

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΙΑ

Η ΕΚΑΤΟ ΛΙΡΕΣ ΤΟΥ ΝΑΣΡΕΝΤΙΝ ΧΟΤΖΑ

ΤΑΝ ὁ πατέρας τοῦ Νασρεντίν χότζα κατάλαβε πὼς εἶχε φτάσει πειὰ στὰ τελευταῖα του, κάλεσε τὸ γιὸ τοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

—Νασρεντίν, παιδί μου, περιφρόνησε τὰ πλοῦτη καὶ τὰ μεγαλεία τοῦ κόσμου. Μὰ μὴ δείξης ποτὴ τὴν περιφρονησί σου, γιὰ νὰ μπόρῃς νὰ βγαίῃς πάντα κερδισμένος. Καὶ νὰ τώρα, μαζὸ μ' ἄλλα τ' ἄλλα, ἄρα ἔχω καὶ δὲν ἔχω, σου ἀφήνω κ' αὐτὸ τὸ πουγγὶ μὲ τις ἑκατὸ λίρες. Αὐτὸς τις ἑκατὸ λίρες τὶς ἀφήνω στὸν πῖο κούτο ἀνθρώπο ἀπ' ὅλους τοὺς Μουσουλμάνους..

—Ὁ λόγος σου εἶνε προσαγῆ, πατέρα μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Νασρεντίν.

Κι' εἶται ἔγινε, ὕστερα ἀπὸ τὴν κηδεία τοῦ γέροντο του, ὁ Νασρεντίν ζώστηκε γερὰ, ἐκρυψε τὸ πουγγὶ μὲ τις ἑκατὸ λίρες μέσα στὸ τουργπάνι του καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Ἡρούσα. Ἐκεῖ πέρα πῆγε καὶ κάθησε σ' ὁ καφενεῖο κ' ἄρχισε νὰ ρωτᾷ δεξιά κ' ἀριστερά μὲ τὴν παροιμιώδη ἀφέλειά του :

—Ἀλήθεια, δὲν μοῦ λέτε, ἔχετε κουτούς ἐδῶ πέρα ;
—Καὶ βέβαια ἔχουμε! τοῦ ἀπάντησε ὁ καφετζῆς. Ἔσουμε πρῶτ' ἀπ' ὅλους ποὺ κάνουνε μιά τέτοια ἐρώτησι. Μὰ ἔχουμε καὶ τὸ θαλῆ, ποῦ εἶνε ἠλίθιος καὶ τὸν καϊμακάμη, ποῦ εἶνε θλάκας. Ἐγούμε ἀκόμη καὶ δύο τσαουσήδες ποῦ εἶνε πῖο κούτο κ' ἀπ' τοὺς κουτούς!..

—Μπράβο! ἔκανε ὁ Νασρεντίν. Μὰ, πρέπει νὰ μάθω τώρα ποῖος ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ὁ πῖο κούτος

Κι' ἐδῶ ἦταν ὁ κόμπος. Γιατὶ παντοῦ, στὴν Κιουτάχια, στὴν

Ἀδριανούπολι, ὅπου κ' ἂν πῆγαινε ὁ Νασρεντίν, βρισκόταν πάντα καποῖος ξένος ποῦ θὰ θεωρῶνε ὅτι σιὸν τόπο του ἔχουσε ὁ πῖο κούτος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου. Κι' εἶται ὁ Νασρεντίν, μὴν ξέροντας ποῖος ἀπ' ὅλους εἶνε ὁ πῖο κούτος, ἐξανάρχιζε πάλι τὸ ὄρομο του, στενάζοντας, γιὰ τὸν εἶχε κουράσει πειὰ αὐτὸ τὸ ἀτέλειωτο ταξέδι.

Μιά μέρα τέλος ἔφτασε στὴν Σταμπούλ.

—Ἡ Σταμπούλ, ἔλεγε μέσα του, εἶνε ἡ πῖο ἔρακουσθὶ πόλι τοῦ κόσμου. Ἐδῶ πέρα λοιπὸν ζῶνε οἱ πῖο ἔξυπνοι ἄνθρωποι, μὰ κ' οἱ πῖο βλάκες. Σὲ μιά τέτοι πόλι, βρῖσκει κανεὶς κάθε καρδιάς καρύδι..

Εἶνε καιρὸς πειὰ νὰ ξεφορτωθῶ αὐτὲς τις 100 λίρες, ποῦ μοῦ ἔχουν πληγῶσει... τὸ κεφάλι μὲ τὸ βάρος τους.

Ἰργήγορα ὅμως ἔχασε ὅλες τις ἐλπίδες του. Κι' ὁ Νασρεντίν δὲν ἤξερε πειὰ τί νὰ κάνῃ, γιὰτὶ οἱ βλάκες ἦσαν κ' ἄρα ἀναρρητικοί. Μερικοὶ μάλιστα, γιὰ νὰ πάρουν τις 100 λίρες, δὲν εἰσάξαν νὰ τοῦ κάνουν φοβεροὺς ὄρκους ὅτι ποῦθεν, μὰ ποῦθεν δὲν θὰ εἴρῃσκε πῖο κούτος ἀνθρώπος ἀπὸ αὐτοῦς. Ὁ Νασρεντίν ὥστόσο δὲν ἔπιεφε ἐκόλα στὴν παγὶ δα Τέτοιοι κούτοι—ἔλεγε—εἶνε... πῖο ἔξυπνοι κ' ἀπὸ τοὺς ἔξυπνους. Ἄλλοι πάλι τοῦ ἔλεγαν :

—Στὴν πέρα κάτω γειτονιά, χότζα. Στὴν πέρα κάτω γειτονιά... Ἐκεῖ πέρα εἶνε γειρότεροι κούτοι ἀπὸ δῶ!..

Ὁ Νασρεντίν λοιπὸν τριγύριζε ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ μέσα στὸς δρόμους, μὲ τὸ φόβο στὴν καρδιά, μὴ τυχῶν δώσει τις 100 λίρες σὲ κανεναν ἀνθρώπο ποῦ δὲν ἦταν πῖο κούτος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Μὰ νὰ, μιά μέρα, ἐκεῖ ποῦ περνοῦσε τὴ γέφυρα τοῦ Γαλατᾶ, εἶδε ἕνα ἀπειρο πλῆθος κόσμου νὰ τρέχῃ κατὰ τὸ σεράγι.

—Τί εἶνε ; Τί συμβαίνει ; ρώτησε ὁ Νασρεντίν ἕνα γέρο μουσουλμάνο, ποῦ ἔτρεχε σάν ἄλογο.

—Πῶς! Δὲν εἶπαθε ἱσιπα ; ἀπόρησε ὁ γέρος, καὶ ἀνασείωντας. Μὰ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τρέξῃς κ' ἐσὺ, ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ! Ὁ Σουλτάνος Μουράτ θὰ παλουκώσῃ τὸ μεγάλο θεζῦρη

του. Καταλαβαίνεις τώρα πὼς ἕνα τέτοιο θέσμη δὲν τὸ βλέπει κανεὶς κάθε μέρα. Ἔλα μαζί μου, τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, γιὰτὶ θὰ γαστῃ, ἀνθρώπε! μου!..

—Σὰ νάχῃς δικη...παρᾶδέχτηκε ὁ Νασρεντίν.

Κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ μαζί μὲ τὸ γέρο μουσουλμάνο.

Ἐπειτα, ὅταν εἶδε παλουκωμένο τὸ θεζῦρη, ἔβγαλε γρήγορα τὸ τουργπάνι του, ὥρμησε κοντὰ σ' ἐκεῖνο τὸ δυστυχισμένο καὶ τοῦ ἔβωσε τὸ πουγγὶ, λέγοντάς του :

—Νά, πάρε τις 100 λίρες! Εἶνε δικές σου!..

—Ποῖος εἶσαι σὺ, στέναξε ὁ θεζῦρης, ποῦ κοροϊδεύει ἕνα δυστυχισμένο ; Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ λεφτὰ, ἀλλὰ ἀπὸ προσευχὲς γιὰ τὴν ψυχὴ μου!..

—Εἶνε τὸ θέλημα τοῦ πατέρα μου, τοῦ ἐξήγησε τότε ὁ Νασρεντίν. Ὁ πατέρας μου πρὶν πεθᾶν, μοῦ ἀφήσε αὐτὲς τις ἑκατὸ λίρες γιὰ νὰ τις ὠσω στὸν πῖο κούτο ἀπ' ὅλους τοὺς Μουσουλμάνους. Ἐ, λοιπὸν, ὑπάρχει ἄραγε πῖο κούτος ἀνθρώπος ἀπὸ σεῖα, ποῦ κατάντησε σημερα σ' αὐτὰ τὰ χάλια ;

—Κράτησε τὸ πουγγὶ σου, χότζα! τοῦ εἶπε τότε ὁ θεζῦρης, μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο. Σοῦ ἂνω τὸ λόγο μου πὼς ὑπάρχουν καὶ πῖο βλάκες ἀπὸ μένα.

Ὁ Νασρεντίν γύρισε τότε πίσω, κρύβοντας τὸ πουγγὶ του.

Κι' ὥστόσο, θὰ ἔβαζα τὸ χέρι μου εἰς φωτιά πὼς αὐτὸς ὁ ὀβήλωπος εἶνε ὁ πῖο κούτος ἀπ' ὅλους!.. ἔλεγε μὴς του ὁ χότζας, τραβώντας πάλι γιὰ τὴ γέφυρα τοῦ Γαλατᾶ. Ἰὰ φαντασοῦ! Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, ἄλλοτε ἦταν τὸ καλύτερο παλληκᾶρι στὰ βουνα τοῦ Καυκάσου. Τὸ γιγατᾶνι του τὸ ἔτρεπε ὁλος ὁ κόσμος!.. Καὶ σήμερα, νὰ, ὕστερα ἀπὸ τὰ μεγαλεία τοῦ θεζῦρη, πεθαίνει παλουκωμένος σάν φονιάς!.. Τί εἶνε ὁ κόσμος! Μὰ, ποῖος ξέρει, μπορεῖ νὰ εἶχε καὶ δικη. Θὰ ὑπάρχη δίχως ἄλλο κανένας ἀνθρώπος ἀκόμη πῖο κούτος..

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἔφτασε κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ Γαλατᾶ, ὅταν ἀξαίρην εἶδε πάλι ἕνα ἀπειρο πλῆθος κόσμου, ποῦ ἔτρεχε ἀπ' ὄλες τις γειτονιές, μὲ τρελλές φωνές καὶ μιά ἀπερίγραπτη φασαρία. Ὁ καθένας σήκωνε πῖο ψηλὰ τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ δῃ καλύτερα, ἔσπρωχνε δεξιά κ' ἀριστερά γιὰ νὰ φτάσῃ πρῶτος καὶ ἐμφανίζε κάθε ἄσο ἀπὸ τὸν τρελλὸ ἐνθουσιασμέν του!

Ποῖος παλουκῶνουν τώρα ; ρώτησε κάποιον ὁ Νασρεντίν.

—Μὰ δὲν παλουκῶνουν κανένα! τοῦ ἀπάντησε κένος. Ἄπὸ πῖο ἔρχεσαι, ὁ ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ! Δὲν ξέρεις ὅτι ὁ και-

νούργιος θεζῦρης πάει στὸ σεράγι, γιὰ νὰ προσκυνῇ τὸ Σουλτάνο ;

Κι' ἀλήθεια, ὁ καινούργιος θεζῦρης περνοῦσε κεινὴ τὴν ὥρα τὴ γέφυρα τοῦ Γαλατᾶ. Ἦταν μεγαλοπρεπῆς, μὲ τὰ ζωηρὰ χρώμα καὶ χρυσοκέντητα μεταξάτου κ' ἄστραψε μέσα στὸν ἥλιο ἀπὸ τὰ πολυτιμὰ πετράδια ποῦ στέλιζαν τὸ τουργπάνι του. Γύρω του, πάνω σὲ μαῦρα ἄλογα, καμάρωναν οἱ ἀρματωμένοι ἀκόλουθοί του καὶ μπροστὰ τραβοῦσαν μερικοὶ γιγαντώσιμοι ἀραπάδες μὲ ταμπούρια καὶ σάλπιγγες.

Ὁ κόσμος ἔκανε σάν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

—Νὰ χιλοχρονίσῃς, θεζῦρη μά! τοῦ φώναζαν.

Ὁ Νασρεντίν χότζας, τότε, δίχως νὰ χάσῃ στιγμή, ἔσπρωξε τὸν κόσμο, θῆκε μπροστὰ κ' ἔτρεξε κοντὰ στὸ ἄλογο τοῦ καινούργιου θεζῦρη. Ἐκεῖ γονάτισε μπροστὰ του, στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἔβγαλε πάλι τὸ πουγγὶ του μὲ τις ἑκατὸ λίρες καὶ φώναξε τοῦ θεζῦρη.

—Πάρε αὐτὲς τις λίρες! Εἶνε δικές σου ! Κανεὶς πειὰ δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κᾶν ν' ἀλλάξω γνώμη. Αὐτὲς ἡ λίρες εἶνε δικές σου! Δικές σου!..

—ὦ, χότζα! τοῦ ἀπάντησε ὁ θεζῦρης. Γιατὶ μὴ κάνεις ὅλογο αὐτὲς τις ἑκατὸ λίρες; Ποῖος εἶνε ὁ σκοπὸς σου; Μήπως θέλεις νὰ σοῦ κάνω καμμιὰ χάρι; Μὰ γιὰτὶ τότε δὲν περιμένεις νὰ

(.Η συνέχεια εἰς τὴν σελ.δα 1101)

Ἦταν τὸ καλύτερο παλληκᾶρι στὰ βουνα τοῦ Καυκάσου...

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝΤΑΙ ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ, ΤΟΥ ΚΟΛΛΑΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1076).

Έγραψαν ένα σωρό άρθρα για την σπάνια περίπτωση της δικτυογράφου αυτής, στην οποία η τύχη μετέδωσε κατά τρόπο τόσο ανέλπιστο.

Η Κάθρην Χέμπουργκ έπαιξε ανέκαθεν στο θέατρο. Στόν κινηματογράφο, δέν άλλαξε μέθοδο έργουσίας. "Ένα προσεκτικό ματι, αντίλαμπάνεται άμέσως ότι και μπροστά στόν κινηματογραφικό φακό, ή Κάθρην παίζει σάν να θρίσκειται στή σκηνή. Ωστόσο, ή Κάθρην δέν μπόρεσε νά επιβλήθι στό θέατρο. Αύτή, έξ άλλου, ύπήρξε ή περίπτωση και της Γκρέτας Γκάρμπο και της Μαίρης Πίκφορντ. Η δυό αυτές καλλιτέχνιδες πρωτοπαρουσιάστηκαν στό θέατρο, μά ο κινηματογράφος μονάχα τις ανέδειξε.

Η Μύρνα Λού άγωνίστηκε πολλά χρόνια για νά πέσει τούς διευθυντάς τών κινηματογραφικών επιχειρήσεων, ότι τήν κατέστρεφαν μέ τή μαγία τους νά της δύνουν διαρκώς ρόλους. Ή απανιδών και Αγγυπτιών βασιλισσών, έπειδή ή φύσι έτους νά τήν προικίση μέ άμυδαλωτά μάτια. Τέλος, μιά μέρα, της ανέθεσαν ένα ρόλο, στόν όποιο είχε τό δικαίωμα νά ντυθι και νά μιλά όπως άλλες ή Εύρωπείες. Τό φιλμ αυτό είχε μεγάλη έπιτυχία. Άπό τότε, ή Μύρνα έπαψε νά θεωρητά ή Ίδεώδης Κινέζα τού κινηματογράφου. Και μετεβλήθη σέ μιά μεγάλη κομωδία...

Άπό καιρό σέ καιρό, τά στόυτινα άναεώνουν τήν παρακαταθήκη τους σέ γυναίκες. Πρέπει τώρα νά σημειωθι, ότι σπανίως οι Άμερικανοί προσλαμβάνουν γνωστές ήθοποιούς τού θεάτρου. Προτιμούν νά δημιουργούν οι ίδιοι τις καλλιτέχνιδες, παρά νά έχουν νά κάνουν μέ μιά ήθοποιό ένοδω-δύστροτη δηλαδή και άπαιτητική.

Γιά τ' όνομα τού Θεού, όμως! Η έξαιρετική τύχη πού γνωρίσαν όρισμένες γυναίκες, δέν πρέπει νά παραπλανήση άλλες έκφυτες πού όνειρεύονται νά ξελελιθούν σέ εντέτες. Τό Χόλλυγουντ εινε ή πιο ιδιότροπη πάλι τού κόσμου. Διαλέγει κάποτε άνάμεσα στις άσχημες γυναίκες τής άσχημότερη και άδιαφορη τις ώς τρέφει. Γιατί; Στό έρώτημα αυτό, ούτε οι δεικνύονται τών κινηματογραφικών επιχειρήσεων δέν θά εινε ίσως σέ θέση νά δώσουν μιά άπάντησι...

ZPZ NORMAN

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1097)

τιο. Ο Βίλεδ δέν πρόρτασε νά συνέλθι από τήν κατάπληξι τού έταν μιά σπαραχική κραυγή από τό διαμέρισμα της γυναίκας τού τόν έκανε νά φρικιάσει. "Ένιρμος άναψε τά φώτα κι έστρέξε στήν κρεβάτοκάμαρά της. Τό θέμα όμως πού παρουσιάσθηκε μπροστά τού ήταν άράντιστο. Η γυναίκα τού έπλεε σέ μιά λιμνι αίματος. Κάποιος της είχε κόψει μέ τρομαχτική αγριότητα τό κεφάλι και τό είχε έξασφανίσει. Ο δόκτωρ Βίλεδ δέν μπόρεσε ν' άνθέρι περισσότερο και τρέλλάθηκε. Τήν άλλη μέρα οι θοηθοί τού τόν έβρην κοντά στό πτώμα της γυναίκας τού νά επαναλαμβάνη συνεχώς τήν ιστορία πού σάς δηγηθήκαμε. Μά τό πιο περιεργό εινε ότι τό κεφάλι της γυναίκας τού Βίλεδ μετά δυό μέρες ανακαλύφθηκε από τή δυσσομία τού στό έσοφολάκειο τού νεκροταφείου, μέσα σέ μιά λειψανοθήκη πού έγραφε απέξω τά έξής:

«Πέτρου Σάντερς, έτών 35. Έγεννήθη τήν 25 Άπριλίου τού 1895. Άπέβισε τήν 16 Ίουνίου τού 1980».

Και οι άστυνομικοί άκόμη προσπαθούν ν' ανακαλύψουν τό δολοφόνο της μισοσε Βίλεδ. Μά μπορεί ποτέ νά πέσι στά χέρια τους ένα φάντασμα; Έκτός άν τό εγκλήμα τό διέπραξε ο ίδιος ο Βίλεδ, πάνω στήν τρέλλα του, και φαντάστηκε, μέ τήν ταραγμένη του φαντασία, τήν ιστορία της επισκέψεως τού φαντάσματος. Γιατί όχι;...

TZAK NA-YΦEP

Ο ΚΛΗΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1084)

άλλον κόσμο. Έμπερος πάρε τό μαχαίρι σου. Για τιμωρία σου θά κόψης μέρος σου τό λαμύ σου.

— Έλεος! φώναξε παραληπτικά ο Πεπίτο.

Μά ο δόν Πέτρο δέν τόν άκουγε. Τόν άνάγκασε νά θυθι ή ίδιος τό μαχαίρι στό στήθος του και ν' αυτοκατονήσι!

Έξωτη τήν ώρα ή πρώτες άχτίνες της μέρας φώτισαν τό δαμάτιο. Ο δόν Πέτρο βήγες άτάσχος από τήν κάμαρα, έψηνσε τις ένόους και τούς εινε νά ειδοποιηθούν τήν άστυνομία, γιατί ο Πεπίτο τούς είχε αφήσει χρώσους. Καμιά δέν λαοξενεύτερη για τό άπότομο τέλος τού ξενοδόχου. Έβλεν ειχαριστηθι μάλιστα τού μοι' αφόν τόν τρόπο ο δόν Πέτρο θά γινάταν τόσα ο ζωίδος τους. "Όσο για τήν άστυνομία; Αυτή έκασοτήθηκε από μιά πρόχειρη άνάκρισι και έδωσε έντολή νά θάψουν τόν Πεπίτο, τόν Άργεντινό πού είχε ξεσχίσει τό στήθος του μέ τό ίδιο του τό μαχαίρι. Κι' έτσι ο δόν Πέτρο ο Μαχαίριλά έγινε ιδιοκτήτης τού πιο πλούσιου ξενοδοχείου της όδοι Σαομέντο.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

"Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν τήν διανομή εις τούς άναγνώστας των σειρας περιφημών άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τά πρώτα βιβλία, τά όποια διανεμόνται ήδη στους άναγνώστας τών περιοδικών μας, εινε τό όπερχον ασθηματικόν άριστούργημα τού ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Και τό άριστούργημα τού ρωμαντισμού

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Τού ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιοδ

Έπίσης άρχισε ή διανομή τού άριστουργήματος τού ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

" Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ "

"Όπως σάς είχαμε ειδοποιησει, για ν' άποκτήσετε τά άριστουργημάτα μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από τό «Μπουκέτο» ή τήν «Οικογένειαν» 4 εκ τών δημοσιευμένων εις τήν 3ην σελίδα τού έξωφύλλου δελτίων και νά τά φέρετε εις τά Γραφεία μας, καταβήτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

"Έτσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, μέ τό έν πέμπτον της τιμής τού βιβλίου, άποκτάτε βιβλία κομψά, εκ 300 περίπου σελίδων έκαστον, άποκτάτε τά «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως ώνομασίθησαν τά έργα πού σάς χαρίζομεν.

Οι έν ταις έπαρχίαις άναγνώσται μας θά προσκομίζουν τά 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τά Ύποπρακτορεία τών Έφημερίδων και θά λαμβάνουν τά βιβλία των.

Περί τά τέλη Μαΐου θα κυκλοφορήση ή

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τού ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Έπίσης έτοιμάζονται τό αισθηματικό άριστούργημα τού ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,"

Και άλλα έρωτικά άριστουργήματα.

Η εδκαίρια δηλαδή εινε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν τω Έξωτερικω άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει νά στέλνουν, μαζί μέ τά δελτία και τας 8 δραχμάς, και τά έξοδα άποστολής τών βιβλίων, και τούτο, διότι θά ήτο λίαν έπιζημία διά τό Γραφείον μας μιά τσαυτή έπάρχουσι. Εις τας πόλεις τού Έξωτερικου όπου υπάρχουν Ύποπρακτορεία τού Κεντρικου Πρακτορείου Άθηνών, οι άναγνώσται μας θά παραλάβουν τά βιβλία των από τούς κ. κ. ύποπράκτορας.

Τά δελτία δημοσιεύονται στήν 3ην σελίδα τού έξωφύλλου.

Η ΕΚΑΤΟ ΠΙΡΕΣ ΤΟΥ ΝΑΣΡΕΝΤΙΝ ΧΟΤΖΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1064)

μού τις δώσης μέ τρόπο κι' όχι έτσι στή μέση τού δρόμου και μπροστά σ' όλο τόν κόσμο. Δέν φοβάσαι λοιπόν μη προστάξω νά σέ κρεμάσουν;

—Μπα! Δέν φοβάμαι τίποτα! τού άπάντησε ο Νασρεντιν, λαμοκοπώντας από τή χαρά τού. Ο πατέρας μου, πριν πεθάνη, μού άφησε αυτή τήν παραγγελία: νά δώσω τούτες εδω τις εκκατό πίες σόν πού κουτό άνθρωπο τού Ίολάμ. "Ε, λοιπόν, ο πιο κουτός άνθρωπος τού Ίολάμ μού φαίνεται πως ειναι σέ, θεζύρη μου! Έδω και λιγη ώρα ειδα νά παλουκώνουν τόν άλλο θεζύρη. Αυτό θά τό ξέρης κι' έσύ. Κι' ώστόσο, άν και ξέρεις ποιά τύχη σέ περιμένει και πού θά εινε τό τέλος σου, πώς σ'ό σέρாயι μέ ταμπούρα και τρομπυτέτι;... "Ε, τι νά σοβί πώ... Ο άλλος δέν είχε περισσότερο μυαλό από μιά καμιάλα. Τό δικό σου όμως, θεζύρη μου εινε κοκαρισία!

Και θάζοντας μέσα στό χέρι τού θεζύρη τού πουγγύι μέ τ' 100 πίες, ο Νασρεντιν χότζα, χ έγκε εδχαριστημένος εις τό πλήθος.

ΠΙΕΡ ΜΙΑ